

Heartland festival

- en anmeldelse

En storspyttende Patti Smith kræver
af sit publikum, at de skal live op
ellers falder hun i søvn.

På scenen
kan man ikke høre den ene guitarist
når han spiller sine soloer.

De bytter hele tiden instrumenter
undtagen trommeslageren, der bliver
på sin plads.

Patti Smith spytter *på* gulvet
og synger *Power to The People*.
Det er åbningsnummeret.
Hun ser irriteret ud
og vil have mere monitor
på sin sang.

Imellem sangene udbreder hun det glade budskab
uddyber sangene, imens hun spytter; det ser ud
som om hun spytter *på* os, og undervejs fortæller hun
at hun så en *på*fugl, at den var smuk
i modsætning til hende
der ikke nåede at rede sit hår
før koncerten og har madrester
på bukserne.

Hun er træt og kigger ud over masserne
The People og løfter blikket op imod himlen
mens hun breder armene ud med håndfladerne
vendt opad og går i ét med mit billede
af Thorvaldsens kristusfigur i Vor Frue Kirke.
Det irriterer mig, at jeg får den tanke:
Den moderne Jesusfigur der spytter
på sit folk.

fredag d. 01.07 2018

Hvor har hun utroligt meget spytsekret
helt utroligt meget
men der er også noget galt med hendes attitude:
Der er noget uklart og uforløst over hende
og det er hendes søn, der spiller de soloer
man ikke kan høre, og jeg tænker *på*, om Jesus
nogen sinde kunne have gjort Maria Magdalene gravid
og om dette barn i så fald ville se ud som Pattis søn
om hvem man kunne sige, at han ikke kunne høres
i hvert fald ikke derfra hvor jeg stod.

Månen lyser ud over pladsen og skaber en smuk atmosfære for denne aften, og horisonten lyser op i en rød-gullig farve. Patti er træt. Når det er fuldmåne, sover hun ikke, siger hun. Hun har ikke sovet i tre dage, og nu er månen aftagende og derfor er det os, *The People*, der har *The Power* til at holde hende vågen, og jeg kigger op *på* kristusfiguren der spreder sine arme ud så alle hendes børn kan komme til hende, og det gør vi.

Jeg vender kort blikket bagud og bliver selvfølgelig ikke forvandlet til en saltstøtte, men erfarer at det er rigtigt; månen er nyligt aftagende, det er tredjedagen for dens begyndelse!

Men hvem er det, der hyler om natten
og ikke kan sove ved fuldmånetid?
Hvem er det, der står og spytter
oppe *på* denne scene?

Det er som at kigge ind i en fortid, der engang var
og som man aldrig selv nåede virkeligt
at blive en del af
og som man nu kun ser en afglans af
et kort lysglimt
før det hele er overstået.

Nok det eneste
der var helt
ved denne koncert
hvis det var det
vi var vidne til?